"Já na tebe skočím....!"

Z nedělních povídek od Ig. Hermanna.

Adjunktovi panu Jaroslavu Kubištovi, zaměstnanému posud při okresním soudě v předměstí Prahy, vyplnilo se konečně dávné přání. Byl jmenován adjunktem zemského soudu v Praze. Tam chtěl být. Měl tu všechny známé a přátele, po jejichž společnosti toužil, a od nichž byl jako odříznut, pokud byl na předměstí, kde bydlel skoro až na samém konci a odkud měl dobrou hodinu, chtěl-li se octnouti v kroužku soudruhů z mládí, kteří se scházeli buď skoro až na opáčném konci Prahy. Domů měl také hodinu, ovšem, a skoro více, neboť v noci po delším "sezení" u piva nekráčelo se mu tak čile, jako když za večera spěchal do dychánku. Nu, v létě to ušlo, ale za zimní nepohody bývala mu tato výprava velikou obětí. Ze všeho nejprotivnější byl mu dlouhý, nekonečný most řetězový, se svojí ošlizlou, kluzkou podlahou v podzimu, praskající a vrzající za mrazů, s věčným řezavým větrem, který ze všech stran fičí. A za mostem ten dlouhý, unavující pochod zmrtvělou, temnou, jednotvárnou třídou. Nikde kusa rozmanitosti, věčná, nekonečná nuda.

Radostně tedy končil svoje úřadování v předměstí a jako dítě se těšil na nové stanovisko v Praze, které pokládal tak skoro za poslední stanici. Po kariéře netoužil — ať ho nechají adjunktem třeba do smrti. Jen když v Praze. Na venkov se mu nechtělo. Po okresním soudcovství netoužil, ke krajským soudům také nechtěl. Neměl potřebné protekce, těžko by se tam odtud pokoušel zpět do hlavního města, snad marně. A "zásluh", které vedou obyčejně k rychlému a skvělému postupu, nehodlal se domáhati. Je takto spokojen.

Rozumí se, že jednou z prvních starostí páně adjunktových bylo, aby si vyhledal příhodný, klidný byt někde v ústraní. A zdálo se mu, že našel takový byt. V jedné úzké ulici staroměstské, ve třetím patře, odkud shlížel na střechu nízkého dvoupatrového domu protějšího a přes tu střechu hleděl na četné věže a věžičky a až na chrám svatovítský. To se mu líbilo.

Pan Jaroslav Kubišta byl stárnoucí mládenec a stačil mu jediný pokoj pro svobodné pány. Byl to takový pokoj, u staré vdovy, slušně zařízený; co scházelo, doplnil si pan adjunkt sám. Pokoj světlý, suchý, s veselým malováním, a když si v něm dal poprvé zatopit, shledal, že se i znamenitě vytápí.

"To jsem dobře zapadl," pochvaloval si pan Kubišta. "Odtud se nehnu. Bourat se to nebude, a v sanaci to není a do těchto končin ještě stavitelé a podnikatelé nevnikli."

Ale tiché netrvalo mu dlouho. Skoro jen dva dny. A náhle za stěnou, za níž byl poslední byt v patře, ozval se hrozný rámus. Začínalo to jako blížící se bouře. Nejdřív jakési vrčení, jako vzlínající rachot hromu, bublání, hublání, sesilující se více a více. Z počátku odpovídal tomu ženský hlas jednotlivými slovy, pak celými větami — mrzutý ženský hlas. Ale náhle bylo toto odpovídání umlčeno. Ozvalo se zuřivé řezavé zakřiknutí:

"Mlč! Nemluv! Nebo na tebe skočím....!"

Následovalo zlostné štěknutí ženské, pak dusání po světnici, jakoby kdo někoho honil — a náhle rána, hrozná rána, v zápětí ozval se ječivý výkřik, výkřik zasaženého, udeřeného. Nějaký těžký předmět padl na zem nebo na stůl. Dusání umlklo, ženský hlas utichl a jenom jako vzdalující se rachot hromu dozníval skuhravě a huhlavě, sípavě a kašlavě, v hněvivém unavení hlas mužský — až také utichl, načež zaznívalo náhle chrčení, jakoby někdo dokonával.

To bylo za pochmurného odpůldne podzimního, chvíli před tím, než se pan adjunkt vybral do úřadu. Jaroslavu Kubištovi ježily se vlasy na hlavě, hrůza jej pocházela. Můj bože, co se to tam děje? přemítal. To se mi ukazuje pěkné sousedství — s takovými násilnostmi. Ta hrozná rána! Kdo byl udeřen, čím? Jaký to surový člověk vedle mne bydlí?

Skoro se obával pan adjunkt z pokoje. Aby také na něj za dveřmi čekal nějaký útok! Konečně si dodal odvahy, vyklouzl co nejtišeji, otočil klíčem a již byl u schodů, ani se neohlédnuv. A se schodů! Teprv na ulici si oddechl.

Toho večera, ač se mu původně nechtělo, zašel do hostince, mezi přátele, aby se vybral poněkud ze svého ulekání a rozčilení, a pozdě v noci kradl se tiše domů, na schody a přes pavlač. Vstoupiv do pokoje, naslouchal s utajeným dechem, neslyšel však za stěnou než chrápání.

To ho přivedlo na jiné trochu myšlénky.

"Hm, také není pravda, co se povídá o těch starých stavbách, že jsou jako brady. Stavěli to také všelijak. To jsou zdi jako z lepenky, slyšíš li člověk chrupání z vedlejšího bytu."

"Abych pak neslyšel takový rámus!" vzpomněl zase na odpolední bouři. — "A to jsem se po čertech zmýlil. Vypadalo to tak tiše! Teď se mi ukázala ta lepší tvář. No, snad se to nebude často opakovat...."

A plný starostí se kladl na lože.

Mýlil se pan adjunkt, skládala ho naděje.

Opakovalo se, a opakovalo hrozněji. Zase po dvou dnech. Zase jako temné, zlověstné vrčení dravce, pak silněji a silněji, až to bylo řvaní, zase utrhování ženského hlasu, a náhle vzkřek hlasu mužského, v zlosti a nejvyšším popuzení již přeskakujícího:

"Já na tebe skočím! Já na tebe skočím! Mlč — mlč!"

A rej po světnici, dusot, prchání, honba — náhle těžká rána — po ráně zaječení, zlostné vrčení ukojeného zuřivce, chropot, chrčení — ticho....

Bylo to večer, vypadalo to děsněji než poprvé. Panu adjunktovi vystupovaly těžké kapky potu na čele, vlasy mu vylézaly i s kořínky z hlavy.

Jací to tam jsou lidé? Co se to děje? Pan adjunkt, který arci na vše hleděl jako kriminalista, byl naplněn nejhoršími obavami. Z toho kouká zločin — nic než zločin. To jsou hrozné násilnosti — z toho konečně pojde krveprolití. A on bude svědkem! Třeba za stěnou — ale nepříjemné opletání to bude. A jemu se tak protivilo každé násilí. Sám neublížil nikomu a nesnesl ani dívati se na křivdu na komkoli páchanou.

Druhý den ráno odhodlal se pan adjunkt u své kvartýrské k otázce:

"Prosím vás, paní, kdo pak to bydlí v posledních dveřích na pavlači, vedle mne?"

"E, to je nějaký krejčí Pecárek. Má pět dětí."

Řekla to hlasem do té míry mrzutým, že pan adjunkt vyrozuměl, kterak panička o krejčových nerada mluví. Měla také svoje zkušenosti?

Tedy krejčí! Vysvětluje se mu to bouchání. To se tam mlátí žehličkou. Pro Krista pána — žehličkou! Vždyť žehličkou může člověka zabít desetkrát najednou!

Pak se hrozné výjevy za stěnou — panu adjunktovi neviditelné — opakovaly téměř ob den. Neviděl to ovšem, ale dovedl si představiti, jak to tam vypadá. A den ke dni vzmáhalo se ho větší rozčilení. Rád by byl způsobil nějaké zakročení, rád by byl této neřestné, zmítané domácnosti zjednal mír. Ale — skoro se bál přistoupiti i jen ke dveřím svého souseda. Věděl zase ze zkušenosti, jak nevděčno je vměšovati se v takováto manželská nedorozumění. A pět dětí k tomu! To je vychování! Již v dětských duších a myslích jejich ohlušuje se všechen cit, zakrsá všechna mravnost.

Zatím však se pan adjunkt ve svém pokoji třásl rozčilením a jeho úvahy přerušovány a rozháněny byly vždy drsným, zlostným, divokým vzkřekem:

"Já na tebe skočím! — Já na tebe skočím!"

A pak se za stěnou zdvihla ruka — jakoby ji pan adjunkt viděl — a mrštila těžkou žehličkou nebo želízkem — rána — Až si pan adjunkt zakrýval oči a čekával pak bez dechu, že se otevrou dveře a že do nich vlítne některé krejčovo dítě s hrozným jekem: "Milostpane — jdou k nám — máme zabitou maminku...."

Tak přečkal celý prosinec a nadešel poslední den. Pan adjunkt se odhodlával uprchnouti z tohoto domu, ale pokládal za svoji povinnost pokusiti se o nápravu v rodině krejčově. Snad na ně vedle bude působiti vážné slovo.

A měl záminku. Vymyslil si ji. Vybledal starý kubát s rozedřenou podšívkou. Donese jej tam ke správě a obhlédne jeviště.

Skutečně také, když přišel v poledne o Sylvestru domů, po obědě v blízkém hostinci, chopil se kabátu a váhavým krokem nastoupil cestu k sousedovým dveřím. Ano, tu je tabulka, stará, umazaná: Franti: Pecárek, krejčí pro páni a dámi.

Naslouchal chvíli, a když bylo ticho, stiskl kliku a vstoupil. Kuchyňka byla prázdna. Skleněnými dveřmi bylo viděti do světnice. Šel dále, skoro se pod ním nohy chvěly. Zaklepal na skleněné dveře, vstoupil.

Od stolku u okna vstala žena, asi čtyřicetiletá, suchá, kostnatá a znuděného, mrzutého vzezření.

Pan adjunkt mrskl očima po světnici. U pravé stěny, asi uprostřed, vzdáleni trochu od okna, pracovali na krejčovské lavičce dva lidé; obstárlý člověk lysá hlavy, již sotva pohnul, když host vešel, a hubený učenník, který zvědavě se na vstupujícího díval. Na podlaze hrály si tři děti. O levou stěnu, proti stolku krejčovskému, opírala se stará, chatrná postel, na níž až po krk ukrýt ležel kdosi. Starý, suchý člověk, mrtvě, ani se nehýbaje. A ten bledě na cizince upřeně zelenavýma, pichlavýma očima. Šedivá byla jeho tvář, šedivé byly řídké vousy, popelavé byly peřiny — vše mělo mrtvou barvu. Jen ty oči divně plály.

Žena přistoupila k adjunktovi.

"Co pak poroučejí?"

"Ah, paní Pecárková — (nu, kdo by to byl?) — mám tuhle rozedranou podšívku, prosil bych o správu. Bydlím zde v domě, vedle vás...."

"Spěchají na to?" tázala se žena.

"Nu nespěchám — jak budete moci," odpovídal pan adjunkt.

Žena obrátila se k muži v posteli tázavým pohledem.

"Kdy pak tak myslíš?"

A z postele ozval se hlas, panu adjunktovi již tak povědomý, ostrý, řezavý, skoro zlostný:

"Kdy? Když je to pan soused, udělá se to brzy, hned. Dnes je Sylvestra, zejtra se nedělá, pozejtří se to vezme. Popozejtří to může být, Matyášku!"

Jako by ty věty sekal.

Lysohlavý člověk na kruhové lavičce přikývl hlavou, ani nevzhlédnuv. Pracoval tam jako automat na nějakém šatě.

Tedy to je pan Pecárek, tento člověk v posteli!

A pan adjunkt hledě na ženu tázal se:

"Váš manžel stůně?"

"Ah bože, už deset let...."

Pan adjunkt naprosto vypadal z konceptu. Uklonil se, pozdravil a vycházel ze světnice. Mistrová jej provázela až ke dveřím kuchyně, což bylo panu adjunktovi vhod. Zastavil se a řekl:

"A co pak schází vašemu manželu?"

"I bože," zvedla Pecárková obě ruce, "je to podagra nebo kicht nebo co. Deset let mně leží, jako lazar, hnout sebou nemůže, ani rukama ani nohama, krmit ho musíme. A konce to nebere...."

Pan adjunkt vyvaloval oči.

"Prosím vás, nehněvejte se, paní mistrová," mluvil váhavě, "ale já slyším vždy takovou hádku a honění a mlácení — a to je přece váš muž — a vy pravíte, že sebou hnouti nemůže — co pak se to vlastně tady děje...."

V tom okamžiku ozvalo se ze světnice, s postele Pecárkovy podrážděné:

"No, Fanny, proč pak jsi nechala štepování?"

"Už, už," houkla panička do pootevřených zasklených dveří.

"Hned, hned sem pojď a chop se práce!"

"Nekřič! Už jdu!"

Ozvalo se vrčení a výkřiky:

"Tak ty nepůjdeš — osobo? Hned — hned sem pojď! Kdo pak všecko bude krást pánubohu den! A ty mlčíš a dopluješ mě! Já na tebe skočím — Fanny — já na tebe skočím! Uhni se, letí to!"

A děti, které si hrály posud na podlaze, zvedly se a s jekotem obíhaly stolek uprostřed, jakoby před někým prchaly, a tu viděl pan adjunkt, kterak lysohlavý tovaryš Matyášek jako automat, ani hlavou nepohnuv, zvedl pravicí žehličku, stojící vedle něho, a udeřil ní o lavičku, načež ji zase klidně postavil a dále natahoval přes kolena nějaký kus látky. A jak padla rána, zaječelo kterési z dětí, všecky se zas usadily a hrály dále, člověk na posteli ztichl a jen zlostné vrčení a chrčení se tam odtud ozývalo.

Pan adjunkt hleděl na celý ten výjev vyvalenýma očima, nechápaje a nerozuměje.

A Pecárková, jakoby se nic nebylo stalo, sahala na kliku dveří a jakoby již adjunkt vycházel, pronášela zlhouhavě, jednotvárně:

"Tak jich provázej pánbůh!"

Pan adjunkt stál ještě jako přimrazený a teď teprv našel jazyk.

"Pro boha vás prosím, paničko, co pak tohle všechno znamená? Ten křik, to honění, ta rána — co pak to děláte?"

"I to je můj," odpovídala panička. "To ještě k té nemoci — je tak jako trochu blázen. Hnout se nemůže, ale musíme z něho mít jako strach. Křičí, já se nesmím dát — treflí by mně ho šlak — už ho jednou chytal — a to se mu zdá, že před ním utíkáme — on nás v myšlinkách honí, a pak po nás hází cihličkou. Ale to on ne — to tamhle jen bouchne Matyášek — a jak padne rána, je mu zas dobře a zas dá pokoj třeba dva, tři dny...."

Pan adjunkt měl hrozně trapný pocit z tohoto vysvětlení. Něco se v něm ozvalo jako zlost, něco jako politování a útrpnost, ale nemohl se potlačiti, aby neřekl:

"Ale vy to máte nastudováno zrovna jako na divadle! Vy byste s tím mohli jít do Variété!"

Panička postihla v těch slovech výtku a řekla s výrazem neobyčejně mrzutým:

"No, ve svém kvartýru si každý může dělat, co chce!"

"A co pak sousedé, paní Pecárková? Co pak ti mají říkat?"

"Ještě nerikal nikdo nic," řekla týmž způsobem paní Pecárková. "My se také nikomu do ničeho nepleteme — —"

Tak byl pan adjunkt zkrátka od byt a odcházel jako pokousán. Ale nemaje chuti, aby se dal týrati touto divadelní vojnou, dal druhý den, na nový rok, ze svého "tichého" bytu výpověď.

"Zde by tak mohl bydlet nějaký psychiatr, paní," řekl své kvartýrské, "měl by vděčný a zajímavý případ ke studiu. Ale já bych měl rád pokoj."

Kvartýrská hleděla na něj tupě a litovala, že ztrácí tak hodného pána. Vědě'a časa, co je to psychiatr, a tak možno, bydlí-li u ní někdo, že je to zase jen zcela obyčejný člověk. Konečně se uvykne všemu na světě.

Nezvratný důkaz.

Následující list jest zajisté nezvratným důkazem pro všechny, kdož trpí chorobami z nečisté krve vzniklými. "Trpěl jsem po celých dvanáct let hnisavým bolákem na noze a ačkoli nalézal jsem se stále v lékařském ošetřování, nemohl jsem nikterak dodělati se úlevy. Zkusil jsem naposledy Severova Krvečistitele a Severovy Masti na rány a boláky a užíval jich pravidelně. Byla to stará a hluboce zakořeněná choroba a trvalo to dlouhou dobu, nežli jsem se docela uzdravil, ale musím doznati, že Severův Krvečistitel dokázal u mne, čeho lékaři dokázati nedovedli. Dnes jest noha má zcela zdravá a čistá jako před nemocí. S úctou Jan Bejček. Plattsmouth, Neb." Podobných vysvědčení máme velikou sbírku; všechny jsou zajisté svědectvím nejlepším, že Severův Krvečistitel jest znamenitým lékem proti všem chorobám krevním. Začněte hned s užíváním, neboť jaro jest zde a s ním doba na všeobecné čistění; učiňte i krev svou čistou a mocnou. Zapudí vysílenost a stálou unavenost, ztrátu chuti k jídlu, bolesti hlavy, lišeje, vředy, boláky, vyrážky a všechny z nečisté neb sesláblé krve pocházející choroby. Cena $1.00. Na prodej u všech lékárníků a obchodníků s léky. Vyrábitel, W. F. Severa, český lékárník v Cedar Rapids, Iowa, opatřil každý obal léku svým podpisem na důkaz pravosti.

W. S. CHMELIŘ

veřejný notář, pojišťující a pozemkový jednatel.

CRETE - NEB.

Ná na prodej majetky majetky v městě, jakož i pěkné farmy a pojišťuje u spolehlivých společností na nejnižší procenta

FRANK W. BARTOŠ

český právník

Oznamuje, že otevřel svou právnickou kancelář nad obchodem pana Červeného a krajanům vždy správně a poctivě ve všech případnostech poslouženo.

DR. JOSEF ČERNÝ

český lékař

zahájil svou praksi zde a ordinuje v lékárně Brt& Dvořákově. Office nad obchodem p. Červeného.

SLEPICE

bohatě nesou a přináší užitek dvojnásobný, zda dostávají jednou denně k pící své

moučku a třísky perletové

z velké továrny na knoflíky F. J. Kaspara v Lincoln, a jež má na skladě

HENRY WACKER
a PKOKOP JANOUCH
Wilber, Neb.

— Žádný hospodář neměl by čekat, až se mu do jeho stáda prasat zahnízdí záhubná cholera a vyplení ma je do jednoho, jako se to v tisících případech již stalo. Mějteť po ruce vždy ten nejlepší a nejosvědčenější lék Jana Dobrého. Lék se zárukou prodává se v lékárně Nedělově v Crete.

PROČ TRPÍTE, KDYŽ NEMUSÍTE?

Každý z vás může být vyléčen a uzdraven.

Trpíte-li jakou koliv chorobou, obraťte se s důvěrou na zkušeného a osvědčeného professora Collinse a on vás dojista uzdraví. Nemůžete-li přijít osobně, tedy popište důkladně svou nemoc a pošlete dopis prof. Collinsovi a on vám zašle po expresse léky, které nezůstanou bez účinku.

MÁTE ZKAŽENÝ ŽALUDEK? NECHUTNÁ VÁM JÍDLO? MÁTE BOLESTI NEB KŘEČE ŽALUDKOVÉ?

Navštivte prof Collinse aneb mu pište. Jeho léky již tisíce lidu uzdravily z rozmanitých těžkých žaludkových nemocí.

— o —

MÁTE TĚŽKÝ DECH? BOLÍ VÁS NA PRSOU? KAŠLETE?

Neměškejte hledat pomoc u prof. Collinse, neb vaše nemoc může se státi nebezpečnou a osudnou. Čím spíše dáte se léčit, tím lépe pro vás. Neměškejte aby nebylo pozdě.

—o—

ZVRACÍTE? HUBNETE? JSTE BLEDÝ A SLÁBNETE?

Nezapomeňte že prof. Collins vám pomůže, jako pomohl mnohým a mnohým, kteří chýlili se k hrobu.

—o—

JSOU VAŠE DÍTKY ZDRAVÉ A BYSTRÉ?

Jestli ne, tak hned popište jejich nemoc jak nejlépe možno prof. Collinsovi. Jeho léky pro děti známé jsou po celé Americe.

—o—

BOLÍ VÁS V KŘÍŽI, V BOKU NEB V ZÁDECH? TRPÍTE NA LÁMKU ANEB REVMATISM?

V tom případu jděte k prof. Collinsovi aneb mu pište. Jeho léky zbaví vás všech bolestí.

—o—

TRPÍTE NĚJAKOU RODINNOU NEB TAJNOU NEMOCÍ?

Nehanběte se, ale co nejdříve obraťte se na prof. Collinse, který všecky takové choroby léčí rychle trvale a bezpečně. Nemusíte se dát řezat, on vás lékami uzdraví.

—o—

BOLÍVÁ VÁS HLAVA? MÍVÁTE ZÁVRAŤ?

Osvědčené léky prof. Collinse odeženou všecky podobné choroby.

—o—

JSTE NERVOSNÍ? ROZČÍLÍTE A LEKÁTE SE LEHKO? TŘESOU SE VÁM RUCE?

Prof. Collinse medeciny vyléčí jistě všecky nervosní nemoce.

Duluth, Minn., 5 ledna 1901

Ctěný pane:—

Oznamuji Vám, že již jsem bohu díky zdráv. Dříve byl bych nevěřil, však přesvědčil jsem se, že Vaše léky jsou hodny tolik zlata kolik váží. Trpěl jsem žaludeční nemocí, mavše časté bolení v žaludku a úplnou nestrávnost. Léčili mne mnozí lékaři, kterým vydal jsem mnoho peněz však žádný z nich mi nepomohl. Byl jsem tak ubohý, že lidé považovali mě za souchotináře a vskutku blížil jsem se k hrobu. Na to dopsal jsem o léky k prof. Collinsovi, jež mohu říci, že mě během dvou měsíců uzdravili na dobro. Přijmete srdečné díky za nevyslovitelné dobrodiní, jež jste mě proukázal.

S úctou Jan Šmehil.

St. Louis, Mo, 17. února 1901.

Ctěný pane Prof. Collins!

Zde Vám zasílám moji podobenku

a mohu říci, že mě již nic více nescházi, neb jsem již úplně zdráva. Postavení, v němž jsem se nacházela, bylo dosti bídné. Trpěla jsem na nepravidelnost, majíc při tom každý měsíc vnitřní bolesti. Někdy dostavila se mi zenska nemoc do měsíce i dvakráte, někdy zas přešly i tři měsíce co jsem ji neměla. Hlava se mi ustavičně točila, byla jsem hubená a slabá, teď však vyhlížím o deset roků mladší, jsa při tom silná a zdravá. To všecko učinily Vaše léky. Prozatím stonásobné díky Vám Prof. Collins.

S povšechnou úctou J. Harpen.

Brooklyn, N. Y., 3. března 1901.

Krátce, však ale srdečně děkuji Vám za vyléčení mně z dlouho trvající nemoce. Po mnoha roků trpěl jsem na rheumatism a často měl jsem takové lámání v kostech, že mi bylo až k zoufání. Vašimi léky natíral jsem si ruce, nohy a kříž každý večer až konečně bolesti zmizely. Přijdu Vám osobně poděkovati.

S veškerou úctou Emil Fischer

Všecky příznaky nemocí, nemožno zde podotknouti. Trpíte-li jakoukoli vnitřní neb zevnitřní nemocí, ať jest ona třeba zastaralá a nebezpečná, nezoufejte ale obráťte se s důvěrou na prof. Collinse, on již tisíce těžko nemocných vyléčil a zajisté uzdraví i vás, jen popište mu svou nemoc.

Léky zasílají se po expressu v kteroukoliv stranu Spojen. Států a do Kanady. — Pište v jakékoliv řeči. — Dopisy adresujte:

Úřadní hodiny:
Od 10—1 odp. Od 2—5 odp.
Od 7—8 večer.
V neděli od 10—1 odpol.

Prof. Collins New York Medical Institute,
140 West 34th Street, New York.

Kdo chcete míti pěkně a vkusně obarvené stavení
Vkusně vylepené a dekorované pokoje atd.
Obraťte se s důvěrou na starého známého

Josefa Tobišku

který vým vždy ochotně a levně poslouží na venkově i v městě.

Za všechnu práci se ručí.

V. HRDLIČKA
WILBER, NEB.

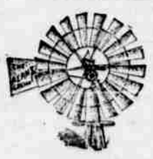

Větrníky

má ty nejlepší na skladě a obstarává postavení jich se zárukou, hotovými pomocí těch nejnovějších nejlepších strojů

tubulární studny

Zároveň zavádí spolehlivě do domů městkou vodu, čemuž věnuje se ta nejlepší pozornost.

☞ **Správky** studní a větrníků vykonávají spolehlivě a všechny části a potřeby ku správkám stálá na ruce.

Taktéž správky vodárenských konstrukcí vykonají se rychle a levně. Navštivte mne. Dílna v domě Bartově na hl. ul.

VACLAV HRDLIČKA.

EM. J. SPIRK, F. J. BECK, VÁC. PROKOP.

WILBERSKÁ PIVOVARNICKÁ SPOLEČNOST

WILBER, NEB.

Vyrábí nejlepší a nejčistší pravý český a všeobecně oblíbený řízný ležák!

Pivovar opatřen jest všemi moderními stroji a používáno jest pouze nejčistšího materiálu.

☞ Pivo naše čepuje se v hostincích: PAŠEK & ANDERLE, TVRZ & POSPÍŠIL a SHARY & FICTUM.

....PODPORUJTE PRŮMYSL DOMÁCÍ!....

Dr. Karel Šťastný

praktický zubní lékař

WILBER NEB

Má elegantně zřízený dentistský parlor. On je žákem nové školy dentistské a ručí za všechnu práci. Trhání děje se bez bolesti. Každý chrup musí se hodit jinak se plat nežádá.

Plnění zubů věnuje se ta největší pozornost.

Dr. Šťastný.

DO KRAMER A OKOLÍ.

JOSEF BAYER

oznamuje svým krajanům a příznivcům, že otevřel svůj nový

obchod v železném a plechovém zboží, hosp. stroji, kšíry

ATD. ATD.

U mne naleznete nejlevnější zboží železné a plechové, stroje hospodářské, kšíry do práce i do buggů, všeho hojný výběr a hlavně

nízké ceny.

Navštivte mne, prohlédněte si můj nový závod a zajisté odtud neodejdete, abyste něčeho nekoupili.

JOSEF BAYER.

Kramer, Neb.

Pěstitelům koní

Nížepsaný oznamuje, že koupil a převzal od p. Josefa Hynka dva krásné, plnokrevné a ušlechtilé hřebce "Percheon" a "Clyde", jež má připravené k připuštění na místě obyčejném, totiž za sokolskou síní východně.

Podmínky jako obyčejně mírné. Připouštění věnuje se největší bedlivost a opatrnost.

VÁCLAV MAREŠ.

Wilber, Neb.

Kodol
Dyspepsia Cure
Digests what you eat.

It artificially digests the food and aids Nature in strengthening and reconstructing the exhausted digestive organs. It is the latest discovered digestant and tonic. No other preparation can approach it in efficiency. It instantly relieves and permanently cures Dyspepsia, Indigestion, Heartburn, Flatulence, Sour Stomach, Nausea, Sick Headache, Gastralgia, Cramps and all other results of imperfect digestion.

Price 50c. and $1. Large size contains 2½ times small size. Book all about dyspepsia mailed free

Prepared by E. C. DeWITT & CO., Chicago

PATENTS

promptly procured. OR NO FEE. Send model, sketch or photo for free report on patentability. Book "How to Obtain U.S. and Foreign Patents and Trade-Marks." FREE. Fairest terms ever offered to inventors. PATENT LAWYERS OF 26 YEARS' PRACTICE. 20,000 PATENTS PROCURED THROUGH THEM. All business confidential. Sound advice. Faithful service. Moderate charges.

Write to **C. A. SNOW & CO.**
PATENT LAWYERS,
Opp. U. S. Patent Office, WASHINGTON, D. C.

TVRZ & POSPISIL

....majitelové....

HOSTINCE B&M

WILBER, NEB

Máme na skladě výtečné lihoviny a vína, znamenité jemné doutníky, výborný ležák stále na čepu čerstvý a každý den do poledne znamenitá hovězí irská nebo uherská polévka, jakož i jiné studené zákusky po celý den.

Navštivte nás

TVRZ & POSPIŠIL.

Dr. JOSEF ŠIMEČEK

praktický, na nejlepší lékařské universitě Rushově v Chicagu vystudovaný lékař a rauhojič. Ordinuje opět v lékárně Wehnově jako obyčejně.